

РЕШЕНИЕ

№ 305

гр. гр. Д.град, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Д.ГРАД в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Огнян Хр. Гълъбов

при участието на секретаря Пламена Ст. Дянкова
като разгледа докладваното от Огнян Хр. Гълъбов Гражданско дело №
20225610100144 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл.200 от КТ- за обезщетение на причинени на работник вреди от трудова злополука.

Ищецът Б. З. Б. твърди, че работил в ответното дружество „А.“КЧТ, с ЕИК ***, по силата на трудов договор, сключен на 29.10.2019г., на длъжност „общ работник“. Поддържа, че на 11.02.2021г., около 16.00ч., бил на обичайното си работно място, изпълнявайки задания по проект „Междусистемна газова връзка Гърция-България“, като с бригадата си се намирал на км.108 от трасето, намиращо се до с.Ч., община Д.град, в близост до траншеята за тръбите на газопровода. Дейността му се състояла в извършване на обратен насип и помощ при поставяне на пластмасови тръби за оптичен кабел. Тъй като терена бил мокър, в процеса на работа, ищеца се подхлъзнал, залитнал и тръгнал да пада в канала за тръбите, като с цел да се закрепил на крака и да не падне в дупката, се хванал рязко за кофата на намиращия се в непосредствена близост багер. В резултат на това, увиснал с цялата си тежест на лявата си ръка, която се усукала. Ищецът изпитал много силна болка, като цялата му лява ръка отекла, посиняла и се подула. За процесната злополука работодателя подал декларация в Инспекция по труда, като с разпореждане №30388/19.03.2021г. по описа на ТП на НОИ-София, злополуката била призната за трудова такава. След случилото се, ищецът бил освободен от работа и излязъл в болничен, като започнал лечение в домашни условия. Тъй като положението на ръката му не се подобрило, на 16.02.2021г. той потърсил медицинска помощ в МБАЛ Хасково АД и бил хоспитализиран там за периода от 16.02.2021г. до 23.02.2021г. След извършени медицински прегледи и изследвания било установено, че в следствие на злополуката ищецът е получил „Разкъсване на левия двуглав мишничен мускул“. На 17.02.2021г. той бил подложен на оперативна интервенция, при която под пълна упойка му била извършена пластична операция на мускула с поставянето на

резурберуем анкерен винт Титаника. След изписването му от болницата, ищецът продължил лечението си в домашни условия, като не трябвало да натоварва оперираната си ръка в срок от 2 месеца. Същата ръка била обездвижена с гипсова имобилизация, която той носел 45 дни. През този период той се нуждаел денонощно от помощта на своите близки, които му помагали в извършването на всички битови и хигиенни нужди. През същия период изпитвал много силни болки в областта на бицепса на лявата си ръка, като непрекъснато приемал обезболяващи и седативни медикаменти. Според лекарите, съществувала възможност движенията в лявата ръка да останат ограничени и болезнени и в бъдеще. От друга страна, в следствие на изживения шок, дълго време след инцидента ищецът се оплаквал от понижено настроение, тревожност, връщане за спомена към злополуката, като изпитвал нарушения на съня и вниманието и му се налагало да приема сънотворни медикаменти и хранителни добавки. Освен неимуществените вреди, той понесъл и значителни имуществени такива за закупуване на скъпоструващи медицински изделия и медикаменти, възлизащи на обща стойност 1684,77 лева. За тези разходи ищецът разполагал с 4 фактури, които прилага към исковата си молба. До датата на депозиране на същата в съда ответникът не го потърсил и не бил предложил, нито изплатил обезщетение за претърпените неимуществени и имуществени вреди в следствие на трудовата злополука. Предвид изложеното, иска съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 40000 лева – обезщетение за претърпени неимуществени вреди в следствие на горепосочената трудова злополука, считано от датата на настъпилото увреждане- 11.0.2021г. до окончателното ѝ изплащане. На следващо място, иска съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 1684,77 лева- обезщетение за претърпени имуществени вреди в следствие на гореописаната трудова злополука, ведно с лихва за забава за времето от 11.02.2021г. до окончателното ѝ изплащане. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът „А.“КЧТ не депозира отговор на исковата молба. В проведеното на 26.09.2023г. съдебно заседание по делото, чрез пълномощника си адв.Я. С., изразява становище, че предявения иск следва да бъде отхвърлен, тъй като ищеца изцяло по своя вина и със своите действия е допринесъл за телесното увреждане. При условие, че съдът приеме, че предявения иск е основателен и доказан счита, че предложението от дружеството размер за обезщетение на неимуществените вреди от 8684 лева е справедлив. В този случай отново трябвало да се приеме наличие на принос от страна на пострадалия. Счита, че със своите действия работникът е допринесъл за това което се е случило.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства- поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от приетия като доказателство по делото Трудов договор, сключен на 08.09.2020г. между „А.“КЧТ и Б. З. Б., ищецът е започнал работа в ответното дружество на длъжност „общ работник“, считано от 09.09.2020г. Договорът е сключен за неопределен срок, със срок за изпитване от 6 месеца в полза на работодателя. Нормалната продължителност на работното време е 40 часа седмично. Основното трудово

възнаграждение на работника е в размер на 1200 лева месечно.

Съгласно представената с исковата молба Декларация за трудова злополука от 15.03.2021г.ответното дружество е декларирано пред НОИ, ТП-София град за възникнала трудова злополука с пострадало лице Б. З. Б.. Посочено е, че злополуката е възникнала в 16.00 часа на 11.02.2021г., на км.108 от трасето на проект „Междусистемна газова връзка Гърция-България“ до с.Ч., община Д.град и в близост до траншеята за тръбите на газопровода. Злополуката била станала на обичайното стационарно място, при оказване на помощ при извършване на обратен насип и поставяне на пластмасови тръби за оптичен кабел. Посочено е, че Б. е издърпвал с ръце пластмасова тръба за оптичен кабел, затънал в тиня, като е било приложено по-голямо, несъобразено усилие при изтеглянето на тръбата. При полагане на това усилие пострадалия си разкъсал левия двуглав мишничен мускул.

Видно от приетия като доказателство по делото Протокол за трудова злополука приложение към чл.2 ал.2 от Наредба за установяване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки №1/12.03.2021г. е, че мястото на трудовата злополука е на км.108 от трасето на проект IСGB, в близост до с.Ч., община Д.град. Свидетели на случилото се са ***- *** – общ работник. Злополуката е възникнала при полагането на тръби за оптичен кабел и издърпване на тръба за оптичен кабел затънала в тиня. От пострадалия е било положено по-голямо, несъобразено усилие при издърпването на тръбата. Увреждането се състои в разкъсване на левия двуглав мишничен мускул. При възникване на трудовата злополука няма допуснати нарушения на нормативни актове. Проведен е извънреден инструктаж на всички работници за безопасна ръчна работа.

Според приетото като доказателство по делото Разпореждане №30388/19.03.2021г. на НОИ, ТП-София град, на основание чл.60 ал.1 от КСО, декларираната злополука вх.№207 от 16.03.2021г. на ТП-София град от осигурителя „А., станала с Б. З. Б., се приема за трудова злополука по чл.55 ал.1 от КСО. Видно от Протокол №1/12.03.2021г. за разследване на злополуката от осигурителя, обясненията на пострадалия и обясненията на *** и ***, злополуката е станала през време и по повод на извършваната работа – при издърпване с ръце на пластмасова тръба за оптичен кабел, като пострадалия получил разкъсване на левия двуглав мишничен мускул на лявата ръка.

По делото съдът прие като доказателства, представените от ищеца 4бр.фактури, издадени през периода от 16.02.2021г. до 24.02.2021г., се установява, че ищецът е платил за лекарства и медицински манипулации общо сумата от 1684,77 лева.

Съгласно заключението на назначената по делото съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещото лице д-р Х. Е., в следствие на трудова злополука Б. Б. е получил разкъсване на двуглавия мускул на лявата мишница. Извършена е била операция с поставяне на резорбируем титаниев анкер /т.н.котва/. Оздравителният процес е приключил в рамките на около 40 дни. Възстановителният процес е приключил в рамките на една година с пълно възстановяване на обема на движенията в лакътната става. Движенията в лакътната става са напълно възстановени. Следва да се въздържа от вдигане на тежки предмети преди

да се направи обективна оценка на състоянието на ръката. Разкъсването на двуглавия мускул на мишницата на лявата ръка е в пряка причинна връзка с процесната злополука. Възможно е да остане чувството на болка при движение в лакътната става. В момента е налице болка по хода на лъчевия нерв и изтръпване на палеца на ръката, но това оплакване подлежи на диагностично уточняване. Оперативният белег по лакътната ямка на ръката е почти изравнен с вида на околната кожа и както твърди пострадалия не му причинява естетическо неудобство. Поставеният титаниев анкер не подлежи на изваждане. Извършените разходи в общ размер на 1684,77 лева са напълно основателни.

В устния си доклад по делото в проведеното на 06.07.2023г. съдебно заседание, вещото лице посочва, че в резултат на гипсирането на лявата ръка пострадалия е имал затруднения в движенията и обслужването си, но това не го е лишило от възможността да извършва действия за собственото си битово обслужване, но в условия на едно затруднение.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Съдът счита за безспорно установено по настоящото производство, че между ответното дружество и Б. З. Б. е съществувало трудово правоотношение, което е възникнало съгласно сключен на 08.09.2020г. Трудов договор. Няма спор относно обстоятелството, че на 11.02.2021г. на км.108 от трасето на проект „Междусистемна газова връзка Гърция-България“, до с.Ч., община Д.град, възникнала трудова злополука, при която пострадал ищеца Б. Б., като в следствие на това той получил разкъсване на левия двуглав мишничен мускул на лявата ръка. Няма спор между страните, че за лечението си ищецът е заплатил сумата от 1684,77 лева, в подкрепа на което са представените с исковата молба фактури за извършени от него плащания.

Спорно по делото е дължи ли ответното дружество на ищеца обезщетение за претърпени неимуществени вреди- болки и страдания, в следствие на полученото нараняване при възникналата трудова злополука. Какъв следва да бъде размера на това обезщетение и налице ли е съпричиняване на вредоносния резултат от страна на работника.

Искът за обезщетяване на вреди, настъпили в резултат на трудова злополука е с правно основание чл. 200 КТ, уреждащ обективната безвиновна отговорност на работодателя за вреди, настъпили при изпълнение на трудово правоотношение.

С Протокол за трудова злополука №1 от 12.03.2021г. Приложение към чл.2 ал.2 от Наредба за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудови злополуки се установява, че от извършеното разследване злополуката е станала на 11.02.2021г. на км.108 от трасето на проект ICGB, в близост до с.Ч., община Д.град. Пострадал от нея е Б. З. Б., който при издърпване на тръба за оптичен кабел, затънала в тиня, е приложил по-голямо несъобразено усилие при издърпването на тръбата, в следствие на което е последвало скъсване на неговия ляв двуглав мишничен мускул. Не са констатирани нарушения на нормативните актове. На основание чл.58 ал.6 от КСО, констатациите в протокола от 12.03.2021г. се считат за верни до доказване на противното. Приетото като доказателство по

делото Разпореждане №30388/19.03.2021г. на ТП на НОИ-София град същевременно е официален свидетелстващ документ, който доказва с обвързваща съда доказателствена сила, че злополуката станала с Б. З. Б., е трудова.

Съгласно разпоредбата на чл.55, ал.1 от КСО “Трудова злополука” е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинена временна неработоспособност, трайно намалена неработоспособност или смърт. Отговорността на работодателя по чл.200 КТ е обективна и безвиновна, с гаранционно-обезпечителен характер. Без значение за отговорността на работодателя по чл.200 КТ е причината за трудовата злополука и дали други негови служители са действали виновно и дали са създадени безопасни условия на труд или не.

На следващо място, ответното дружество поддържа ,че следва да се намали или изключи отговорността му на основание чл.201 от КТ. В тази връзка съдът намира, че релевантно за обезщетяването и то относно размера, но не и до степен изключване отговорността на работодателя е евентуалното наличие на съпричиняване от страна на работника. Наличието на груба небрежност, предполага пострадалият да е съзнавал настъпването на вредоносните последици, но да се е надявал да ги предотврати. Въпросът, в резултат на какво се е стигнало до трудовата злополука, налице ли са виновни действия или бездействия от съответните длъжностни лица от предприятието-работодател, както и причинната връзка между тях и трудовата злополука, не представляват задължителен елемент от състава на отговорността на пострадалия работник. Той отговаря по чл.201 ал.2 от КТ, като съпричинител на вредоносния резултат при наличие на груба небрежност. Тази груба небрежност е субективното отношение на пострадалия към неговите действия, допринасящи за настъпване на вредоносния резултат, т.е. пострадалия работник да е знаел, че с тези свои действия би допринесъл за тежкия вредоносен резултат, но да се е надявал да го предотврати. Не всяко нарушение на правилата за безопасност на труда мотивира приложение на разпоредбата на чл.201 ал.2 от КТ, а само подчертано субективното отношение на пострадалия, довело до осъществяване на грубата небрежност от негова страна, като елемент от неговото виновно действие.

В настоящият случай, от страна на ответното дружество не бяха ангажирани никакви доказателства в подкрепа на това, че ищеца е допринесъл с поведението си за възникналата трудова злополука, като е проявил груба небрежност. В хода на производството по делото не се установи Б. Б. да е извършил каквито и да е действия, с които да е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат, т.е. да е знаел, че с тях може да предизвика трудова злополука, но да се е надявал да я предотврати. С оглед на това, съдът счита, че в настоящия случай разпоредбата на чл.201 ал.2 от КТ не намира приложение, тъй като от събраните по делото доказателства не се установява работника да е допринесъл за настъпване на трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност по смисъла на КТ при изпълнение на своите трудови задължения. Проявеното от него невнимание не може да бъде идентифицирано с понятието груба небрежност - то е само една от проявените форми на

съпричинителство, което не е основание за приложението на [чл. 201, ал. 2 КТ](#). Само по себе си то сочи на отсъствието на изискуемата от закона груба небрежност. В тази връзка следва да се посочи, че по делото няма и данни, че пострадалият е съзнавал и предвиждал настъпването на вредоносните последици и самонадеяно е мислел, че ще ги предотврати. В случая налице е обикновена небрежност- невнимание, което не е основание за намаляване на дължимото безщетение на ищеца по делото.

Предвид изложеното съдът намира предявените от ищеца искове с правно основание чл.200 от КТ за доказани по основание, като следва да се ангажира отговорността на работодателя –ответник в настоящото производство по посочената по-горе разпоредба на КТ.

В настоящото производство в тежест на ищецът беше да докаже претърпените неимуществени вреди, техния размер и причинната връзка между злополуката и твърдените от него вреди. Обезщетението за неимуществените вреди възмездява претърпените от увреденото в следствие на трудова злополука лице болки и страдания. Размерът на обезщетението за тези вреди нямат паричен еквивалент, поради което той се определя от съда по справедливост.

От страна на ищеца по делото не бяха ангажирани свидетели, които да изнесат подробности за времето, през което той се е възстановявал от полученото увреждане в следствие на трудовата злополука. Не бяха събрани доказателства в подкрепа на изложените от него твърдения в исковата молба, че преживяната злополука дала отражение на психиката му, като от изживения шок той дълго време се оплаквал от понижено настроение, тревожност, връщане към спомена на злополуката, изпитвал нарушения на съня и вниманието, поради което трябвало да приема сънотворни медикаменти и хранителни добавки.

Извод за преживените от ищеца болки и страдания, в резултат на възникналата трудова злополука, може да бъде направен от заключението на назначената по делото съдебно-медицинска експертиза. Според заключението на вещото лице, след полученото от Б. в следствие на трудовата злополука разкъсване на двуглавия мускул на лявата мишница , е била извършена операция с поставяне на резорбируем титаниев анкер /т.н.котва/. Оздравителният процес е приключил в рамките на около 40 дни, а възстановителния процес е приключил в рамките на една година с пълно възстановяване на обема на движенията в лакътната става. Движенията в лакътната става са били напълно възстановени. Ищецът е трябвало да се въздържа от вдигане на тежки предмети преди да се направи обективна оценка на състоянието на ръката. Възможно е било да остане чувството на болка при движение в лакътната става. В момента налице била болка по хода на лъчевия нерв и изтръпване на палеца на ръката, но това оплакване подлежи на диагностично уточняване. Оперативният белег по лакътната ямка на ръката бил почти изравнен с вида на околната кожа, което според пострадалия не му причинява естетическо неудобство. Поставеният титаниев анкер не подлежал на изваждане. Наред с това, вещото лице посочва, че в резултат на гипсирането на лявата ръка пострадалия е имал затруднения в движенията и

обслужването си, но това не го е лишило от възможността да извършва действия за собственото си битово обслужване, но в условия на едно затруднение.

Предвид това, съдът счита, че при определяне размера на обезщетението следва да се вземат гореизложените обстоятелства. Съобразявайки се с факта, че претърпените от ищеца болки и страдания в следствие на полученото увреждане при трудовата злополука нямат паричен еквивалент, както и с правилото на закона за определяне на дължимото обезщетение по справедливост, съдът намира, че следва да определи обезщетение в съответствие със справедливостта.

Съгласно разпоредбата на чл.200 ал.3 от КТ, работодателят дължи обезщетение за разликата между причинената вреда и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване. Ал.4 пък предвижда, че дължимото обезщетение по ал.3 се намалява с размера на получените суми по сключените договори за застраховане на работниците и служителите.

В хода на производството по делото, страните не заявиха, нито ангажираха доказателства за изплатени на работника други обезщетения или застраховка във връзка с временното му оставане без работа в следствие на претърпяната трудова злополука.

При определяне размера на дължимото обезщетение за претърпените от Б. неимуществени вреди, съдът взе предвид обстоятелството, че същия е претърпял операция за поставяне на резорбируем титаниев анкер /т.н.котва/. Оздравителният процес е приключил в рамките на около 40 дни, а възстановителния процес е приключил в рамките на една година с пълно възстановяване на обема на движенията в лакътната става. След този период движенията в лакътната става са били напълно възстановени. Ръката на ищеца е била гипсирана за 45 дни, като той е имал затруднения в движенията и обслужването си, но това не го е лишило от възможността да извършва действия за собственото си битово обслужване. Същият е трябвало да се въздържа от вдигане на тежки предмети преди да се направи обективна оценка на състоянието на ръката

В този смисъл съдът счита, че определеното за Б. Б. обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди – болки и страдания, в следствие на увреждането на лявата му ръка при настъпилата трудова злополука, следва да бъде в размер на по 9000 лева.

По гореизложените съображения, съдът намира ,че иска за неимуществени вреди се явява основателен и доказан в горепосочения размер, в който следва да бъде уважен. В останалата му част до претендирания с исковата молба размер от 40000 лева, искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

На следващо място, съдът намира предявения от ищеца иск за обезщетение за причинените му имуществени вреди в следствие на трудовата злополука от 11.02.2021г. в размер на 1684,77 лева за основателен и доказан. В подкрепа на този иск са представените по делото 4бр.фактури, съгласно които Б. е заплатил за проведеното си лечение общо сумата 1684,77 лева. Необходимостта на тези разходи не беше оспорена от страна на ответното дружество, като според заключението на съдебно -медицинската експертиза същите са били

напълно основателни.

С оглед на изложеното, ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на ищеца и обезщетение за причинените му в следствие на процесната трудова злополука имуществени вреди в размер на 1684,77 лева.

При този изход на делото, на основание чл.78 ал.1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на пълномощника на ищеца- АД „Г. и М.“ разноси за адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от предявените искове- а именно 1361,63 лева определено съобразно разпоредбата на чл.7 ал.2 т.3 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а в полза на Държавата, по сметка на РС-Д.град държавна такса за двата иска в размер на общо 427,39 лева.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „А.“ КЧТ, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.***, Партер, представлявано от **, **ДА ЗАПЛАТИ** на Б. З. Б., с ЕГН *****, от с.Ч., община Д.град, ул.“***, сумата от 9000 лева /девет хиляди лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на трудова злополука от 11.02.2021г., ведно със законната лихва, считано от 11.02.2023г. до окончателното ѝ изплащане, като иска в останалата му част над уважения размер до пълния претендиран размер от 40000 лева, **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА „А.“ КЧТ, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.***, Партер, представлявано от **, **ДА ЗАПЛАТИ** на Б. З. Б., с ЕГН *****, от с.Ч., община Д.град, ул.“***, сумата от 1684,77 лева /хиляда шестстотин осемдесет и четири лева и седемдесет и седем стотинки/, представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени в резултат на трудова злополука от 11.02.2021г., ведно със законната лихва, считано от 11.02.2023г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „А.“ КЧТ, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.***, Партер, представлявано от **, **ДА ЗАПЛАТИ** на АД“Г. И М.“ разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1361,63 лева /хиляда триста шестдесет и един лева и шестдесет и три стотинки/, а в полза на Държавата, по сметка на Районен съд-Д.град, държавна такса за предявените искове в размер на общо 427,39 лева /четиристотин двадесет и седем лева и тридесет и девет стотинки/.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд- Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Д.град: _____